

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118011473
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3118011473.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Romana Hargaša na neverejnom zasadnutí dňa 20. februára 2019 prejednal sťažnosť odsúdeného W. A. podanú proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 05. decembra 2018, sp.zn.1Pp/205/2018, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného W. A. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 05. decembra 2018, sp.zn.1Pp/205/2018 zamietol podľa § 415 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) ako nedôvodný návrh odsúdeného W. A. o jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal odsúdený W. A. sťažnosť, ktorú následne písomne zdôvodnil.

Odsúdený v písomných dôvodoch svojej sťažnosti poukázal na skutočnosť, že okresný súd jeho žiadosť zamietol na základe vyjadrenia ÚVTOS, pričom podľa jeho názoru toto vyjadrenie obsahuje skreslené a dokonca nepravdivé skutočnosti. Poukázal na to, že v posudku sa hovorí o jeho postoji k výkonu trestu v negatívnych súvislostiach týkajúcich sa brigád a iných pracovných činností. Ďalej uviedol, že napriek jeho zdravotným problémom nežiadal o žiadne úľavy. Od nástupu trestu sa zúčastňoval brigád z vlastnej iniciatívy. Robil rajóny, pomáhal pri veľkej výmene ústavného prádla ale bolo mu oznámené, že niektoré z týchto aktivít nie sú zapísané. Ďalej sa vo vyjadrení „ústavu“ uvádza, že nie je členom žiadneho krúžku, čo nie je pravda. Je zaregistrovaný ako člen šachového krúžku a zúčastňuje sa každomesačných oddielových turnajov, ktorých výsledky sú na oddielovej nástenke. Má za to, že vo vyjadrení je protirečenie, keď v jednej časti sa uvádza: „je slušný a nekonfliktný“ a v druhej uvádza: „je sebavedomý a arogantný“. Týmto chcel poukázať na isté nezrovnalosti a určitú zaujatosť voči jeho osobe. Odsúdený W. A. z vyššie uvedených dôvodov požiadal o prehodnotenie rozhodnutia okresného súdu zo dňa 05.12.2018.

K písomným dôvodom sťažnosti odsúdeného sa prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín bližšie písomne nevyjadril.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu spolu so spisom bola predložená dňa 03. januára 2019, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného W. A. nie je dôvodná.

Krajský súd zistil, že okresný súd správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr. por. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa pred súdom k svojmu návrhu na podmienené prepustenie, ako aj k jeho hodnoteniu zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Odsúdený na verejnom zasadnutí zotrval na podanej žiadosti o podmienené prepustenie a požiadal, aby bolo jeho žiadosti vyhovené.

Na základe preskúmania správnosti samotného napadnutého uznesenia krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne a zákonne, keď návrh odsúdeného W. A. o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. Krajský súd považuje za správne závery okresného súdu, podľa ktorých u odsúdeného nie sú splnené všetky zákonné podmienky pre podmienené prepustenie z výkonu trestu podľa ustanovenia § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Uvedené ustanovenie podmieňuje podmienené prepustenie kumulatívnym splnením zákonných podmienok, a to vykonanie časti trestu v predpísanej dĺžke, preukázanie polepšenia odsúdeného plnením svojich povinností a svojím správaním vo výkone trestu a preukázanie dôvodnej možnosti očakávania, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. V podrobnom odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd správne uviedol, že odsúdený splnil formálnu podmienku na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (lehota na podanie návrhu o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody), taktiež bola u odsúdeného splnená druhá zákonná (materiálna) podmienka, že počas doterajšieho výkonu trestu preukazuje schopnosť viesť riadny život v podmienkach výkonu trestu, avšak nebola u neho splnená tretia zákonná (materiálna) podmienka, a to preukázanie polepšenia svojím správaním vo výkone trestu do takej miery, že v kontexte celkového hodnotenia osoby odsúdeného sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Z ustanovení § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. teda vyplýva, že predpokladom podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u odsúdeného W. A. je súčasné splnenie troch podmienok a to, že odsúdený vykonal trest odňatia slobody v zodpovedajúcom rozsahu, že vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a že sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Vykonanie zákona zodpovedajúcej časti uložených trestov (polovice uložených trestov) a pozitívne hodnotenie správania odsúdeného a plnenia jeho povinností vo výkone trestu nepostačuje preto ešte pre záver o splnení zákonných podmienok pre jeho podmienené prepustenie. Zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol páchatel' automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby bez ohľadu na účel trestu, ale podmienené prepustenie je namieste len vtedy, keď vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy.

Ustanovenie § 66 ods. 1 Tr. zák. vyjadruje totiž predovšetkým požiadavku pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre podmienené prepustenie a musí pritom vyplývať zo zhodnotenia páchatel'ovho polepšenia, pričom očakávanie, že odsúdený po podmienenom prepustení povedie riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchatel'ovej osobnosti, doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, možností jeho nápravy a osobných pomerov s prihliadnutím aj na účel trestu, pričom bez významu nie je ani zistenie, ako bude verejnosť reagovať na predčasné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu, aké sú sociálne pomery odsúdeného a aké podmienky má vytvorené pre prechod do normálneho života na slobode.

Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí pritom hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívmi a spôsobom vykonania činu, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Krajský súd dospel k záveru, že okresný súd správne zistil, že odsúdený nespĺňa zákonné podmienky pre podmienené prepustenie, keďže vzhľadom na okolnosti správne a podrobne uvedené okresným súdom v napadnutom uznesení (z nich najmä sklon k páchaniu trestných činov, vysoký stupeň rizika recidívy

a jeho nepriaznivá resocializačná prognóza so stredným stupňom rizika sociálneho zlyhania, pričom rizikovým faktorom je najmä opakované páchanie trestnej činnosti, voči ktorej sa vyjadruje čiastočne kriticky, časté požívanie alkoholu a nízka kvalita výchovného prostredia v detstve- dysfunkčná rodina) nemožno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život tak, ako predpokladá ustanovenie § 66 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ odsúdený namieta vo svojej sťažnosti pravdivosť a hodnovernosť hodnotenia ústavu, tak krajský súd uvádza, že zákonodarca zveril realizáciu výkonu trestu v celom rozsahu ústavom na výkon trestu odňatia slobody, pričom v zmysle § 6 ods. 1 zákona o výkone trestu odňatia slobody tento zabezpečuje Zbor väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „zbor“) bez možnosti súdu zasahovať do kompetencií zboru. V tejto súvislosti je potrebné tiež dodať, že činnosť zboru pri výkone trestu odňatia slobody nie je svojvoľná, lebo sa riadi ustanoveniami zákona o výkone trestu odňatia slobody, a nie je ani bez kontroly, nakoľko podľa § 96 zákona o výkone trestu odňatia slobody dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor. Z uvedeného nepriamo vyplýva, že súd pri posudzovaní hodnotenia správania sa odsúdeného, správnosť ktorého hodnotenia potvrdzuje aj riaditeľ konkrétneho ústavu svojím podpisom na hodnotení, musí vychádzať z vyvráteného predpokladu o správnosti a objektívnosti podaného hodnotenia. V danom prípade podľa názoru krajského súdu z výsledkov vykonaného dokazovania nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by dôvodne spochybňovali pravdivosť a objektívnosť hodnotenia odsúdeného W. A.. Preto krajský súd považuje za správny postup okresného súdu, keď pri svojom rozhodovaní vychádzal z obsahu hodnotenia ústavu na odsúdeného.

Okresný súd správne prihliadol na trestnú minulosť odsúdeného a ústav, v ktorom trest odňatia slobody odsúdený momentálne vykonáva. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k rovnakému záveru ako okresný súd, preto sťažnosť odsúdeného nepovažoval za dôvodnú a neakceptoval ju.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného W. A. proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.